U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 120/2011, ve věci žaloby o zaplacení 13 159 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalovaného **V. H.,**

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 120/2011, o zaplacení 13 159 Kč s příslušenstvím, **je soud.**

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 5. 2011, čj. 18 C 120/2011 - 8, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Podáním doručeným dne 2. 8. 2011 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, navrhl Český telekomunikační úřad tomuto senátu, aby rozhodnul spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci žaloby o zaplacení částky 13 159 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaný V. H. se na základě Žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací ze dne 25. 8. 2009 stal účastníkem telefonní stanice číslo 731 065 146 u společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále jen „žalobkyně“).

Žalobkyně vystavila žalovanému faktury za zúčtovací období 12. 10. 2009 – 11. 4. 2010, z toho platby za služby třetích stran či platební transakce - tedy nikoli platby za služby elektronických komunikací - činily 13 159 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaný dobrovolně částku za služby třetích stran neuhradil, zaslala mu žalobkyně 4. 5. 2010 upomínku k úhradě dlužné částky. Žalovaný na ni nereagoval, žalobkyně proto podala 3. 5. 2011 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, v níž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku 13 159 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 13 159 Kč odpovídající poskytnutým službám třetích stran nebo též službám obsahu, jež nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích"). Tyto služby umožňuje žalobkyně objednat a využít svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., vydaných v souladu s § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým Český telekomunikační úřad přidělil příslušná telefonní čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaný tyto služby obsahu využil. Cena služeb třetích stran za dané zúčtovací období je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování žalobkyně za služby, odděleně od služeb elektronických komunikací. Podle čl. 11.3 Všeobecných obchodních podmínek žalovaný souhlasil s oprávněním žalobkyně k výběru ceny za tyto služby. Poskytovatelé služeb třetích stran (zde společnost Erika a. s., Czech on Line, GTS Novera) dali souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala. Žalovaná s odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, zdůraznila, že k rozhodování ve věci je příslušný soud.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 18. 5. 2011, čj. 18 C 120/2011 - 8, rozhodl o zastavení řízení s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok I.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II.) a o vrácení soudního poplatku (výrok III.). V odůvodnění poukázal na to, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb. rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé. Obvodní soud dospěl k závěru, že § 129 zákona o elektronických komunikacích je třeba vyložit tak, že *„tu zákon myslí spory vzniklé mezi, nikoli spory existující mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem/uživatelem"*. Podle obvodního soudu pro určení věcné příslušnosti správního úřadu k rozhodnutí sporu je určující, zda se jedná o pohledávku subjektu, který vykonává telekomunikační činnost, a to ve smyslu § 7 zákona č. 127/2005 Sb., přičemž žalovaný je účastníkem dle § 2 písm. s) téhož zákona. S ohledem na to, že se spor týká povinností uložených zmíněným zákonem nebo na jeho základě, je příslušným k rozhodnutí Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") následně podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že podle § 2 zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, **s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací** nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací"*. Navrhovatel odkázal na § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že se tento zákon nevztahuje na obsah služeb poskytovaných prostřednictvím sítí elektronických komunikací, jako je

obsah rozhlasového a televizního vysílání, finančních služeb a některých služeb informační společnosti.

Navrhovatel dále konstatoval, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 13 159 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu. Ohledně služeb se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. Poskytnutí této služby však nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích; žalobkyně není jejím poskytovatelem a smluvní vztah ji k poskytování takové služby nezavazuje. Služby tohoto charakteru jsou na základě citovaného § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikací vyjmuty z působnosti zákona o elektronických komunikacích, resp. rozhodovací pravomoci Českého telekomunikačního úřadu. Služby obsahu podle navrhovatele nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem příslušným k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Český telekomunikační úřad z popsaných důvodů navrhoval, aby zvláštní senát vyslovil, že k rozhodování ve věci je příslušný soud, nikoli správní orgán.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 4 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě*

uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“.*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*. Službou elektronických komunikací se rozumí dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, přičemž žalovaný naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Osobní předpoklad je proto splněn.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích však vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel - osoba vykonávající komunikační činnost - zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z předložených faktur vyplývá, že žalobkyně účtovala žalovanému za období od 12. 10. 2009 do 11. 11. 2009 služby třetích stran, faktury za období od 12. 11. 2009 do 11. 4. 2010 již zmiňují tzv. „platební transakce“.

Zvláštní senát v předchozích usneseních (např. sp. zn. Konf 4/2011, Konf 7/2011 a dalších) při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze Všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 11.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 11.1 a 11.4). Z těchto ustanovení vyplývalo, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem. Tuto úvahu lze použít i ohledně první dlužné částky ve výši 203 Kč za období od 12. 10. 2009 do 11. 11. 2009 (viz. faktura – daňový doklad č. 1164258146).

Aktuální všeobecné podmínky již neupravují služby, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací žalobkyně, jako služby třetích stran; upravují je v bodě 15 všeobecných podmínek jako tzv. „platební transakce“. Platebními transakcemi jsou např. Premium SMS, Dárcovské SMS, Audiotext, Datarif, atd.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu (faktury vztahující se k období od 12. 11. 2009 až 11. 4. 2010) vyplývá, že žalobkyně účtovala žalovanému částky za PRSMS a PRMMS a dále za platební transakce bez další specifikace.

Zvláštní senát se nejprve zabýval povahou PR SMS/MMS. Zjistil, že Premium SMS - zkráceně PR SMS – jsou krátké textové zprávy, pomocí kterých je zákazníkům operátora umožněno zaplatit prostřednictvím mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby. Pomocí nich lze zaplatit v rozsahu 1 až 999 Kč dle typu požadované služby. Tyto služby neposkytuje žalobkyně – operátor, ale její smluvní partneři, které žalobkyně zveřejňuje na svých internetových stránkách.

Konkrétně lze za PR SMS/MMS považovat *„SMS/MMS odeslané Zákazníky na určené krátké kódy - Short code – případně Zákazníkům z těchto kódů doručené. Za tyto SMS/MMS účtují Operátoři Zákazníkům stanovenou částku, která je shodná pro Zákazníky všech operátorů a která pokrývá cenu Služby (tj. je běžně vyšší než tarifní cena SMS/MMS)"* (viz Obecná pravidla pro poskytování Služeb prostřednictvím Premium SMS a Premium MMS, dostupná na http://www.o2.cz/_pub/29/f9/ee/229427_487763_Kodex_PRSMS_v4_3.pdf). Může se jednat o jednorázové služby nebo o předplatné. Poskytovatel služby PR SMS a PR MMS - což je jiný subjekt, než operátor – musí účastníka informovat o typu služby, aktivaci a deaktivaci služby, musí poskytnout cenové informace, atd. Zákazník musí vždy znát celkovou konečnou cenu služby.

V nyní řešené věci jde tedy mimo jiné o spor o zaplacení ceny za PR SMS/MMS, na jejichž základě žalovaný využil služeb partnera, které žalobkyně účastníkovi zpřístupnila - nikoli poskytla - po zadání příslušného Short codu (jedná se o krátké kódy s předčíslím 90z, které mohou nabývat délky 5,7 a 8 číslic a lze z nich určit typ poskytované služby, poskytovatele a cenu služby). Službu musel žalovaný samostatně aktivovat a mohl ji následně deaktivovat.

Z předložených faktur dále vyplývá, že některé vyúčtované částky za platební transakce se netýkají PR SMS a nejsou blíže specifikovány. Může se jednat např. o částky za užití Audiotextu. V souvislosti s touto platební transakcí internetové stránky žalobkyně stanoví, že se jedná o hlasovou službu obsahového charakteru účtovanou zvláštním tarifem, pomocí níž je účastníkům umožněno zadat příkaz k převodu peněžních prostředků a zaplatit prostřednictvím své pevné linky nebo mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby poskytované jinými osobami.

Internetové stránky žalobkyně uvádějí, že *„společnost Telefónica Czech Republic, a.s. není provozovatelem audiotexových linek, pouze umožňuje jejich provoz jednotlivým smluvním partnerům a zajišťuje výběr plateb za služby od zákazníků. O2 neodpovídá za obsah, kvalitu ani za inzerci těchto služeb"*.

Z výše uvedeného vyplývá, že jak PR SMS/MMS, tak jiné platební transakce neposkytla žalobkyně, ale zpřístupnila jejich užívání prostřednictvím své sítě smluvním partnerům. Žalobkyně o povaze platebních transakcí informovala žalovaného na všech předložených fakturách; popsala, kde může žalovaný získat seznam partnerů, kteří platební transakce poskytují, a jak se bránit proti případným nesrovnalostem. Konkrétně uvedla, že *„O2 jedná jako zprostředkovatel platby mezi Účastníkem a Partnerem. Reklamace placeného zboží a služeb vyřizují výhradně jejich dodavatelé"*.

Platebními transakcemi se také podrobně zabývají všeobecné podmínky žalobkyně. Z jejich bodu 15 vyplývá, že je účastník vedle užívání služeb elektronických komunikací oprávněn zadávat prostřednictvím sítě žalobkyně a technicky způsobilého koncového zařízení (elektronického komunikačního zařízení) příkazy k provedení převodů peněžních prostředků na platební účty osob, které uzavřely s žalobkyní smlouvu o vedení takových účtů. Podle bodu 15. 3 všeobecných podmínek může platebními transakcemi účastník platit za zboží a služby poskytované partnery nebo s osobami, které poskytují své služby v

souladu s podmínkami stanovenými žalobkyní a jejími partnery. Podle bodu 15. 8 bude žalobkyně o provedených platebních transakcích účastníka informovat v samostatné části vyúčtování. Účastník je oprávněn reklamovat provedení platební transakce – např. že hovor nebyl uskutečněn, SMS nebyla odeslána, vyúčtovaná délka či počet hovorů/jednotek neodpovídá provozním údajům ústředny - u žalobkyně, ta však neodpovídá však za vady zboží či služeb zaplacených platební transakcí. Za tyto vady odpovídá pouze smluvní partner, který službu poskytl.

Z výše uvedeného vyplývá, že platební transakce neposkytuje žalobkyně, ale další osoby, se kterými uzavřela smlouvu. Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal, že služby využité žalovaným nejsou ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Podle bodu 15.6 všeobecných podmínek žalobkyně zajistí, aby peněžní prostředky byly připsány na platební účty příslušného partnera nejpozději do dvou pracovních dnů od zadání příkazu k provedení platební transakce. Tuto skutečnost žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu; potvrzuje, že jí poskytovatelé služeb – tedy její smluvní partneři – dali souhlas a oprávnění, aby platby od účastníků vybírala.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“*.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 5. 2011, čj. 18 C 120/2011 - 8, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. října 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu